

200703470/1.

Datum uitspraak: 17 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. Awb 06/461 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zwolle, van 24 april 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 april 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 1 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.J.R. Hazen, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

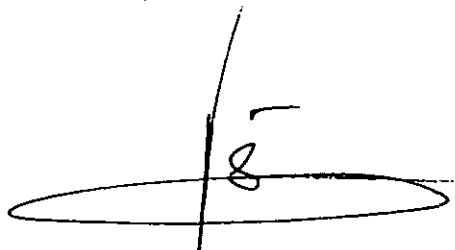
w.g. Hazen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 juli 2007

452

Verzonden: 17 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small 'e' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle
sector bestuursrecht
enkeltvoudige kamer voor vreemdelingen zaken

-regnr.:

Awb 06/461

UITSpraak

inzake:

geboren op
van Eritrese nationaliteit,
IND dossiernummer 0410.01.0164,
gemachtigde: mr. J.M. van Westerlaak, medewerkster Stichting Rechtsbijstand
Asiel te Zwolle,
eiseres;

tegen:

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE.
als rechtsoptvolger van de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. H.M. Pascha,
verweerder.

1 Procesverloop

- 1.1 Op 26 oktober 2004 heeft eiseres een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 28 november 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.
- 1.2 Bij brief van 23 december 2005 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 3 februari 2006. Op 29 maart 2006, 19 april 2006 en 30 maart 2007 zijn nadere stukken ingediend. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.3 Het beroep is ter zitting van 13 april 2007 behandeld. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2 Overwegingen

- 2.1 Blijkens de gronden van het beroep en het verhandelde ter zitting is het geschil beperkt tot de vraag of de weigering om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) te verlenen, in stand kan blijven.
- 2.2 Verweerder heeft in het bestreden besluit geoordeeld dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiseres omdat zij niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding en zich niet onverwijld, onder opgave van de plaats waar of waarlangs eiseres Nederland is binnengekomen, heeft vervoegd bij een ambtenaar, belast met grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar kenbaar heeft gemaakt dat zij asiel wanst. Voorts heeft verweerder gewezen op de omstandigheid dat eiseres toerekenbaar geen reis- en identiteitsdocumenten die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, heeft overgelegd. Ten slotte heeft verweerder een aantal elementen uit het asielrelaas opgesomd, op

regnr:

Awb 06/461

-2-

basis waarvan is geoordeeld dat het relaas de positieve overtuigingskracht mist die in dat geval geëist mag worden om de juistheid ervan aan te kunnen nemen. Zo heeft eiseres volgens verweerder tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent haar identiteit en haar asielrelaas.

- 2.3 Eiseres heeft de juistheid van dat oordeel betwist en kort samengevat, gesteld te vrezen voor vervolging dan wel een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM in verband met het behoren tot de Pinkstergemeente.
- 2.4 Uit artikel 31, tweede lid, sub c, Vw 2000 volgt dat bij de beoordeling van de aanvraag mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij de aanvrager zich onverwijd onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is binnengekomen, heeft vervoegd bij een ambtenaar, belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst.
- 2.5 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het aan eiseres is toe te rekenen dat zij zich niet onverwijd heeft gemeld. Eiseres is blijkens haar verklaringen op 19 september 2004 dan wel op 15 augustus 2004 Nederland ingereisd met een geldig document voor grensoverschrijding. Eerst na aanhouding op 24 september 2004 heeft eiseres op 1 oktober 2004 een aanvraag gedaan om een verblijfsvergunning asiel. Op het moment van deze aanvraag beschikte eiseres niet meer over een geldig document voor grensoverschrijding. Weliswaar heeft eiseres hiervoor een verklaring gegeven, te weten dat zij voornemens was door te reizen naar Engeland, omdat daar familie woont, maar dit doet niet af aan het feit dat de omstandigheid van artikel 31, tweede lid sub c Vw 2000 zich voordoet en dat verweerder deze omstandigheid in de beoordeling van de aanvraag mocht betrekken. Daarbij diende verweerder rekening te houden met hetgeen eiseres heeft aangevoerd. Dit heeft verweerder gedaan door te overwegen dat het feit dat eiseres wilde doorreizen naar Engeland geen verschoonbare reden is voor het niet melden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt kunnen stellen, nu niet valt in te zien waarom eiseres niet direct in Nederland bescherming had kunnen vragen. Het is - wat er ook van de achtergrond zij - haar eigen keuze geweest dit niet te doen.
- 2.6 De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder het bepaalde in artikel 31, tweede lid, onder f, Vw 2000 in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen. De rechtbank stelt vast dat eiseres in beroep niet heeft betwist dat zij toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd en geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd omtrent de reisroute. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid kunnen vaststellen dat eiseres toerekenbaar geen identiteits- en reisdocumenten heeft overgelegd. De door eiseres gestelde afhankelijkheid van haar reisagent kan, gelet op de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 23 september 2004 (JV 2004,430), niet afdoen aan haar eigen verantwoordelijkheid voor de onderbouwing, waar mogelijk, van haar identiteit en reisroute. Dit klemmt te meer nu eiseres in de gehoren verschillende verklaringen heeft afgelegd omtrent haar reisroute. Ook heeft verweerder in redelijkheid toerekenbaar kunnen achten dat eiseres haar paspoort niet heeft overgelegd. Zij heeft immers verklaard dat zij het paspoort heeft weggegooid, toen zij zich in Nederland bevond. Verweerder heeft hiervoor niet verschoonbaar hoeven achten dat eiseres wilde doorreizen naar Engeland, nu van haar mocht worden verwacht dat zij op de hoogte was van het belang van een dergelijk identiteitsdocument. De rechtbank is van oordeel dat verweerder op grond van het vorenstaande heeft kunnen overwegen dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.
- 2.7 Indien zich één van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden voordoet, mogen in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

regnr:

Awb 06/461

-3-

- 2.8 In het besluit heeft verweerder geconcludeerd dat alleen de nationaliteit van eiseres geloofwaardig is. Het asielrelaas van eiseres ontbeert volgens verweerder positieve overtuigingskracht omdat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd ten aanzien van haar identiteit en de gestelde problemen op grond waarvan zij asiel aanvraagt.
- 2.9 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid kunnen twijfelen aan de identiteit van eiseres, nu zij daaromtrent verschillende verklaringen heeft afgelegd. Dit klemmt te meer nu eiseres na de confrontatie met de verklaring van [redacted] eerst heeft volgehouden dat zij [redacted] is. Dat eiseres derden wilde beschermen, neemt niet weg dat het aan haar is om haar identiteit aannemelijk te maken. Met de overgelegde doopcertificaten en het schoolcertificaat met de naam van [redacted] is naar het oordeel van de rechtbank de identiteit van eiseres niet aannemelijk gemaakt. Verder heeft eiseres geen bewijzen overgelegd van haar ware identiteit, zodat geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat zij haar identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt. Derhalve heeft verweerder in redelijkheid kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert en dat dan ook aan het relaas geen geloof kan worden gehecht. De aanvraag kon daarom worden afgewezen. Hetgeen overigens is gesteld door verweerder en hetgeen daartegen is aangevoerd, behoeft dan ook geen verdere bespreking.
- 2.10 Het beroep is daarom ongegrond.
- 2.11 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3 BESLISSING

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.J.B. Cornelissen en in tegenwoordigheid van K.M.C. van Middelkoop als griffier in het openbaar uitgesproken op

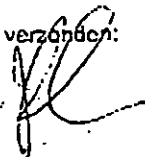
24 APR. 2007



Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepscrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 24 APR. 2007



Hamerslag van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 3651380

Aan de RAAD VAN STATE

Afdeling Bestuursrechtspraak

Postbus 20019

2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
3009	INGEKOMEN
B	18 MEI 2007
ZAAKNR. 200703470	
AAN: V3	
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr R.J. Hamerslag
 mr F.L.M. van Haren
 mr S.D. Lugt*
 mr A.C.M. Nederveen
 mr I.J.M. Oomen
 mr A.M.J.M. Louwerse
 mr K.E. Goertsma
 mr N.C. Blonjous
 mr S. Wierink

mr H.M. Brink*

uw referentie: nieuwe zaak
 onze referentie: 018074
 inzake: / Staatssecretaris van Justitie

* als mediator
 in samenwerking met

Amsterdam, 18 mei 2007

Hoger Beroep in Vreemdelingenzaken

Hierbij verklaar ik, I.J.M. Oomen, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Zwolle van 24 april 2007, AWB 06/461, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellant en belanghebbende is

, geboren op , Eritrese nationaliteit, IND-nummer 0410.01.0164, V-nummer , wonende te Aalden aan de AZC Zweekloo, Gelpenberg 17 (7854TA). Betrokkene wordt op de uitspraak van de Rechtbank vermeld als . Zij kiest woonplaats aan het Damrak nr. 28/30 te Amsterdam (1012 LJ), ten kantore van I.J.M. Oomen. Voor wat betreft de griffierechten wijs ik u er uitdrukkelijk op dat ons kantoor een rekening-courantovereenkomst gesloten heeft met uw afdeling.

GRIEVEN:

1. Ten onrechte heeft de rechtbank in haar uitspraak de naam aangehouden om appellante mee te duiden.
2. Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat er ten aanzien van appellante geen sprake zou zijn van schending van art. 3 EVRM in geval van (gedwongen) terugkeer naar haar land van herkomst.

Hamerslag van Haren

Advocaten

3. Ten onrechte heeft de rechtbank geen onderzoek gedaan naar, althans niet geconstateerd dat onvoldoende onderzoek, zoals beschreven in art. 4 eerste lid jo art. 4 derde lid sub a tot e van de Definitie richtlijn, nr.2004/83/EG heeft plaatsgevonden.
4. Ten onrechte heeft de rechtbank niet geoordeeld dat in redelijkheid art. 31 tweede lid sub c Vw, niet kan worden tegengeworpen waar het de beoordeling van dreigende schending van art. 3 EVRM betreft.

Appellante heeft aanvankelijk gebruik gemaakt van de naam _____ doch is in werkelijkheid _____

Appellante is, onbetwist, afkomstig uit Eritrea.

Appellante is in Nederland, onbetwist, gedoopt door/ bij de Pinkstergemeente.

Appellante dient Nederland te verlaten en terug te keren naar Eritrea.

1. Toelichting eerste grief

Appellant deed haar asielverzoek op 26 oktober 2004 aanvankelijk onder de naam van _____. Binnen drie dagen na de aanvraag, namelijk op 28 oktober 2004 heeft appellante haar persoonsgegevens (naam) gecorrigeerd, nadat zij was geconfronteerd met de verklaring van _____ Bij de Immigratie en Naturalisatie dienst is daarop ten behoeve van appellante haar werkelijke naam, _____ ingevoerd. Appellante sluit bij kopie van haar W-document, waarop zij is vermeld als _____ . Appellante wijst op het feit dat de Minister/Staatssecretaris niet heeft getwijfeld aan het feit dat de later door appellante genoemde naam, _____ haar werkelijke naam betreft. Evenwel heeft de Minister de beschikking uitgebracht op de door appellante aanvankelijk opgegeven naam, _____. Hierop is het beroepschrift bij de rechtbank ook ingediend op naam van _____ , maar in de gronden bij het beroep is duidelijk aangegeven dat de werkelijke en juiste naam van appellante _____ , betreft. Appellante meent dat de rechtbank, desnoods, het gebruikte alias ook had kunnen vermelden, maar dat door de huidige opbouw van de uitspraak onvoldoende duidelijk blijkt dat deze tevens op appellante, _____ van toepassing is. Appellante meent dat de vermelding van de naam, zoals thans op de beschikking en de uitspraak van de rechtbank, uw uitspraak d.d.

Hamerslag van Haren

Advocaten

17 september 2003, JV 2003/486 indachtig, niet op haar van toepassing is, zodat haar wellicht geen effectief rechtsmiddel ter beschikking staat. Appellante wijst op het feit dat de Minister ruimschoots voor het bestreden besluit op de hoogte was van haar juiste personalia, en deze ook heeft gebruikt om betrokkene een W-document te verstrekken.

Appellante meent dat het niet vermelden van haar juiste personalia op de beschikking, mogelijk tot gevolg heeft dat appellante geen effectief rechtsmiddel, als bedoeld in art. 13 EVRM, ter beschikking staat.

2. Toelichting op grief 2

Appellante sluit bij dit hoger beroepsschrift een kopie van de (interne) minuut bij de beschikking van 28 november 2005. Deze minuut is appellante op haar verzoek, verstrekt door de Minister/Staatssecretaris. Uit deze minuut, maar ook al uit de beschikking en het voornemen, blijkt dat aan de nationaliteit van appellante nimmer is getwijfeld. Voorts is bij de Minister/ Staatssecretaris bekend dat appellante heeft verzocht om toelating als vluchteling.

Appellante wijst tevens op het feit dat de Minister/Staatssecretaris ambtshalve bekend is met de algemene ambtsberichten over Eritrea, alsmede met het door de (toenmalige) Minister geformuleerde landenbeleid voor asielzoekers uit Eritrea.

Appellante verwijst naar WBV 2005/41, die van toepassing was op het moment dat de Minister/Staatssecretaris het besluit van 28 november 2005 nam:

Daarbij dient in aanmerking te worden genomen dat de georganiseerde oppositie hoofdzakelijk in het buitenland actief is, maar dat niet kan worden uitgesloten dat de Eritrese autoriteiten via hun inlichtingennetwerk op de hoogte zijn van oppositionele activiteiten buiten Eritrea.

Appellante wijst voorts op het feit dat nimmer is getwijfeld aan haar verklaringen dat zij langdurig in Saoedië Arabië heeft verbleven, terwijl appellante, op het moment van de beslissing ophaar asielaanvraag al weer ruim een jaar in Nederland verbleef. Op het moment dat de rechtbank besliste verbleef betrokkene al weer ruim 2-en-een-half jaar in Nederland.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Appellante legt bij dit hoger beroepsschrift kopie over van de minuut behorend bij de positieve beslissing op de asielaanvraag van een andere Eritrese asielzoeker. In deze minuut is op de laatste pagina, als mede redengevend voor de inwilliging van de asielaanvraag vermeld:

- *"bekend bij de Eritrese ambassade in Nederland. Eventueel vermoeden bij ambassade van asielaanvraag"*

Appellante meent dat, hoewel op formele gronden (ongedocumenteerdheid, gebruik onjuiste personalia) wordt getwijfeld aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, aan haar geloofsovertuiging als zodanig niet op andere gronden wordt getwijfeld. Appellante verwijst naar WBV 2005/41:

In het nader gehoor dient uitdrukkelijk aandacht te worden besteed aan de geloofwaardigheid dan wel aannemelijkheid van het asielrelaas, waarbij doorgevraagd dient te worden naar specifieke kennis van de religie, de wijze waarop betrokkene aanhanger is geworden, de manier waarop de religie werd gepraktiseerd en de daarbij onderworpen problemen.

Appellante wijst op haar nader gehoor, waarin haar gedetailleerde vragen zijn gesteld omtrent haar geloofsovertuiging. De juistheid van de antwoorden is niet betwist, zodat moet worden aangenomen dat appellante, ondanks de twijfel aan haar asielrelaas, wel behoort tot de door haar genoemde geloofsrichting.

Appellante wijst voorts op de WBV's 2005/41 en 2006/29, waarin is vermeld:

Indien Eritrese asielzoekers zich hier te lande bekeren, dient te worden voldaan aan het in C 1/4 26 neergelegde bevel voor religieus statuut om op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a,

Vw in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning. De vreemdeling zal in dat geval wel aannemelijk dienen te maken dat hij hier te lande bekeerd is. Indien de vreemdeling aannemelijk kan maken dat er bij terugkeer naar Eritrea sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 3 EVRM, kan betrokkene op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Appellante heeft gewezen op het feit dat zij vanwege haar geloofsovertuiging problemen heeft gehad in Eritrea. Hoewel het relaas van appellante met betrekking tot Eritrea door de Minister/Staatssecretaris niet wordt gevolgd, kan niet zonder meer worden voorbijgegaan aan het feit dat appellante zich in Nederland heeft laten dopen bij een kerkelijke organisatie die valt onder de in Eritrea verboden kerkelijke genootschappen. Appellante meent dat aan deze omstandigheden ten onrechte voorbij is gegaan door de rechtbank. Nu deze omstandigheid wordt genoemd in verband met een "reëel risico" meent appellante dat de rechtbank ten onrechte niet heeft geoordeeld dat ten aanzien van appellante sprake is van een reëel risico op schending van art. 3 EVRM in geval van gedwongen terugkeer. Appellante wijst op het feit dat het directe gevolg van het in stand laten van de beslissing van de Minister/Staatssecretaris, is dat op appellante de rechtsplicht ligt Nederland te verlaten, en dat op de Staatssecretaris de verplichting ligt appellante uit Nederland te (doen) verwijderen.

Appellante verwijst nogmaals naar het WBV 2006/29:

7.4 Schending artikel 3 EVRM bij terugkeer

Bij uitspraak van 4 november 2005 heeft de ABRS uitspraak gedaan in het hoger beroep van de Minister tegen een Eritrese vreemdelinge. Deze vreemdelinge stelde bij terugkeer naar Eritrea door de autoriteiten akkoord te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, omdat er aanwijzingen zijn dat vanuit Malta (oktober 2002) en Libië (juli en augustus 2004) verwijderde Eritreërs bij aankomst in Eritrea door de autoriteiten zijn gedetineerd en smidsdien vastzitten. De ABRS heeft geoordeeld dat uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van februari 2005 niet blijkt waarom de vanuit Malta en Libië verwijderde Eritreërs zijn gearresteerd en gedetineerd. Derhalve kan volgens de ABRS niet worden volstaan met een verwijzing naar het ambtsbericht om de asielaanvraag met een beroep op artikel 3 EVRM af te wijzen. Het algemene ambtsbericht van 29 maart 2006 bevat op dit punt geen andere informatie dan het ambtsbericht waar de ABRS in de uitspraak naar verwijst. Dit wil zeggen dat de motieven om de uit Malta en

Hamerslag van Haren

Advocaten

Libie teruggekeerde Eritreërs bij terugkeer te detineren en tot op heden vast te houden, niet zijn geëxpliciteerd.

Indien een Eritrese asielzoeker stelt bij terugkeer naar Eritrea een risico te lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM, kan niet worden volstaan met een enkele verwijzing naar het ambtsbericht om dit betrap op artikel 3 EVRM af te wijzen. Gezien de uitspraak van de ABRS en de omstandigheid dat ook het huidige ambtsbericht geen inzicht verschaft in redenen voor detentie van de uit Malta en Libie teruggekeerde Eritreërs, zal in elk individueel geval goed gemotiveerd dienen te worden waarom terugzending geen schending van artikel 3 EVRM betekent.

Appellante meent dat ten aanzien van haar asielrelaas, ten onrechte, niet goed is gemotiveerd waarom terugzending in haar geval geen schending van art. 3 EVRM betekent.

Appellante meent dan ook dat de rechtbank "vol" had moeten toetsen of appellante, ondanks de "formele ongeloofwaardigheid" van haar asielrelaas, op basis van de feiten en omstandigheden die wel vaststonden, een reëel risico loopt, in geval van (gedwongen) terugkeer naar Eritrea het slachtoffer te worden van schending van art. 3 EVRM.

3. Toelichting op grief 3

Appellante wijst op het feit dat sinds 29 april 2004 de "Definitierichtlijn" (2004/83/EG) van kracht is. De uiterste implementatie termijn voor deze richtlijn was bepaald op 10 oktober 2006. Het bestreden besluit is van voor die datum. Appellante meent dat de rechtbank toch had moeten toetsen aan de bepalingen in de Definitierichtlijn, in het bijzonder art. 4 van deze richtlijn. Appellante wijst op het feit dat bij implementatie¹ van de richtlijn in de Nederlandse wetgeving, geen aanpassing van de wet- en regelgeving noodzakelijk werd geacht teneinde te voldoen aan art. 4 van de richtlijn. Dit betekent dat de Nederlandse wet- en regelgeving, op dat punt, in de visie van de minister/staatssecretaris al voldeed aan de richtlijn. Appellante meent dan ook dat het onderzoek dat ten grondslag

¹ Zie kamerstukken II, 2006-07, 30925 nr. 6 d.d. 16 april 2007

Hamerslag van Haren

Advocaten

ligt aan het besluit van 28 november 2005, getoetst moest worden aan art. 4 van de Definitierichtlijn.

Appellante meent dat indien de rechtbank het onderzoek had getoetst aan art. 4 van de Definitierichtlijn, de rechtbank tot de conclusie had moeten komen dat sprake was van een, onbetwist, Eritrese asielzoekster, in de dienstplichtige leeftijd, met een, in Eritrea, verboden geloofsovertuiging. Deze combinatie van factoren noodzaakte zonder meer tot nader onderzoek, in samenwerking met verzoekster (appellante).

4. Toelichting op grief 4

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat art. 31 tweede lid sub c van toepassing was op de aanvraag van appellante.

Appellante wijst daartoe allereerst op het feit dat zij stelt de reis naar Nederland te hebben gemaakt met haar eigen paspoort. Dit eigen paspoort is pas vernietigd na aankomst in Nederland. Het paspoort was voorzien van een Schengenvisum. Appellante wijst op het feit dat de Minister/Staatssecretaris appellante in dit relaas heeft gevolgd, en het dus geloofwaardig heeft geacht, hetgeen blijkt uit het feit dat bij lidstaat Griekenland een "Dublin-claim" is neergelegd. Aangenomen moet worden, althans niet is betwist, dat appellante, bij haar inreis, dus wel beschikte over het vereiste document voor grensoverschrijding. Art. 31 tweede lid sub c Vw kon reeds daarom al niet aan haar worden tegengeworpen.

Appellante wijst voorts op het feit dat het feit dat zij zich niet direct, of "niet tijdig" tot de Nederlandse autoriteiten heeft gewend voor bescherming, op zich zelf niets af doet aan de noodzaak tot bescherming, en de mogelijke dreigende schending van art. 3 EVRM ingeval dergelijke bescherming wordt onthouden.

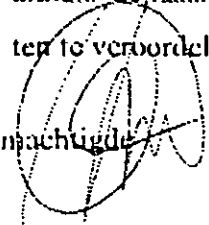
5. Conclusie

Op grond van de hierboven vermelde grieven, ieder voor zich en in onderlinge samenhang, meent appellante dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat haar beroep ongegrond was.

Verzoekt wordt:

- om het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van 24 april 2007 te vernietigen,
- de beslissing van de Minister van 28 november 2005 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en verder in de proceskosten te veroordelen.

Genachtigde



Bijlagen:

- 1- kopie uitspraak AWB 06/461
- 2- kopie W-document
- 3- kopie minuut d.d. 28 november 2005, bij beschikking 0410.01.0164
- 4- kopie minuut d.d. 29 januari 2007, bij beschikking inzake INDnr 9403.30.0155